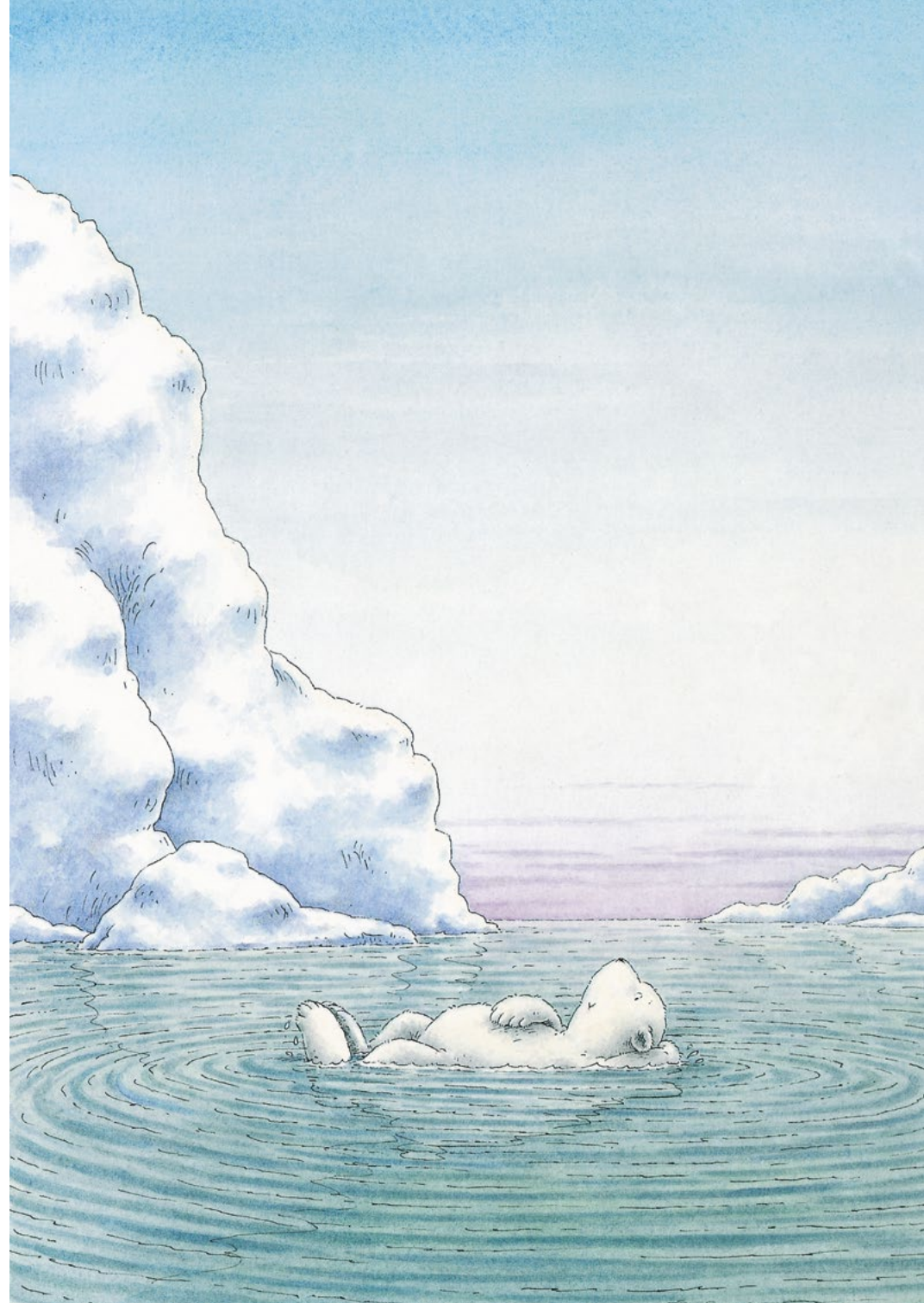
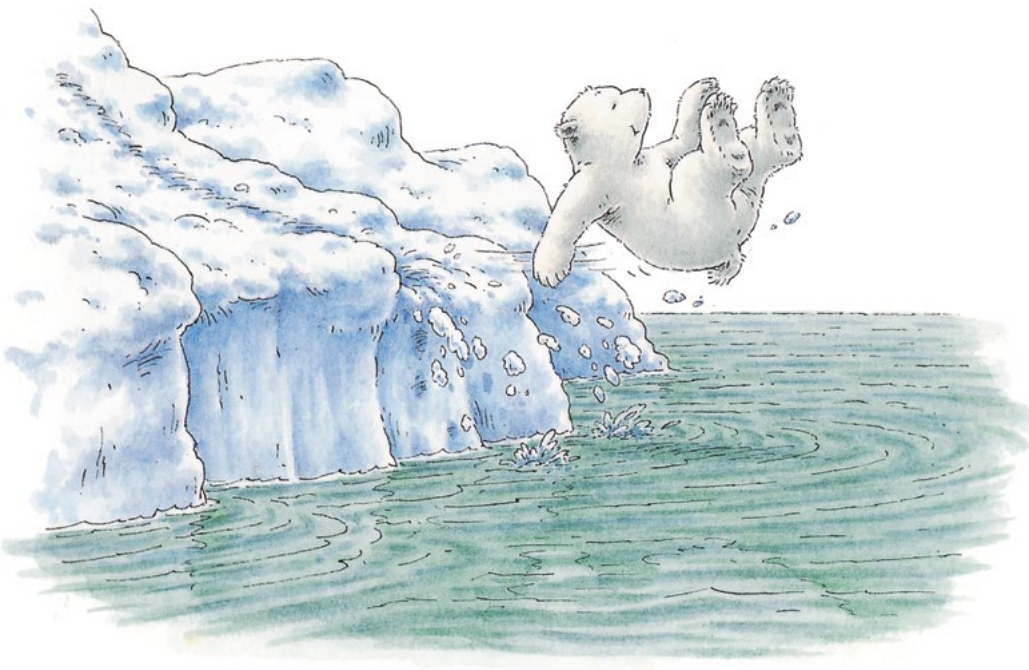
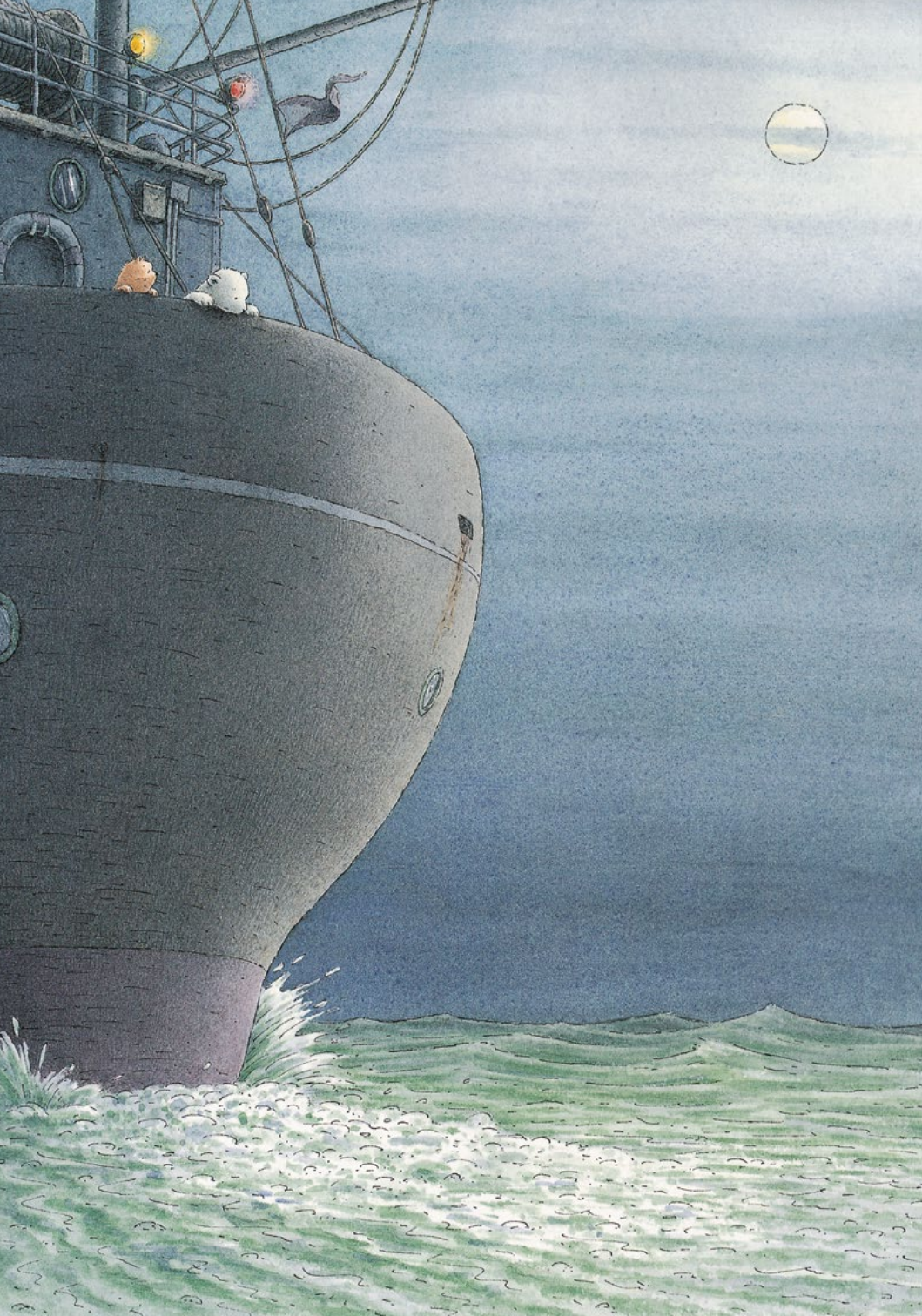

Al pol Nord només hi ha gel i neu. Al Lars, el petit ós polar, això li agradava. Li encantava fer tombarelles sobre la neu, pujar pels cúmul i lliscar avall. Però el que li agradava més de tot era estar-se al mar i deixar-se emportar per les onades. Com fa avui.

La xarxa es va buidar dins un vaixell. En Lars es va incorporar fent força fins que va poder veure per sobre de la multitud de peixos. Com podria sortir d'allí? No hi havia cap obertura per enlloc. En Lars va trobar una escala i es va enfil·lar de pressa cap amunt. Va travessar un passadís fosc fins al final, fins arribar a una petita finestra rodona. Va mirar enfora: només es veien onades i la negra nit. En Lars va enyorar el gel i la neu, que eren casa seva.

—Sóc en Lars, el petit ós polar, i he de tornar de seguida cap a casa. Els meus pares estaran preocupats per mi —va començar i li va explicar com havia fet cap al vaixell.

—Tan de pressa no podrà ser, Lars —li va respondre el gat—. Ja som molt lluny del pol Nord. Però no et preocupis, tan bon punt arribem a port, trobarem els meus amics, els gats que van a bord d'altres vaixells. Segur que un d'ells viu en un que vagi al pol Nord i podràs anar amb ell. Ara és millor que t'amaguis, ningú no t'ha de veure per aquí.

Quan la nit va ser ben entrada, en Lars va tornar a coberta. Junts van mirar el mar, que no s'acaba mai. Es van explicar coses de la seva vida. En Lars es va adormir ben aviat, al costat del Nemo.

